14/10/2021

Ενθρόνιση ηγουμένου στην Παναγία την Τουρλιανή

/ Ιερές Μονές

Με τη συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Βέροιας κ. Παντελεήμονος, Τρίκκης κ. Χρυσοστόμου και Σύρου-Μυκόνου κ. Δωροθέου Β' και του Θεοφιλεστάτου Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων Χανίων Κρήτης και Βοηθού του Οικουμενικού Πατριάρχου Επισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνού, των Ηγουμένων των Ιερών Μονών Παναχράντου Άνδρου, Βρύσεως Σίφνου, Εσφιγμένου του Αγίου Όρους και της Ηγουμενευούσης της Ιεράς Μονής Ζωοδόχου Πηγής Άνδρου, των Εφημερίων της Μυκόνου, Κληρικών από τη Σύρο, την Τήνο, την Άνδρο, Μήλο. την Πάρο, τη Νάξο, την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Αλεξανδρούπολη τελέσθηκε απόψε στο Καθολικό της εν Άνω Μερά Μυκόνου Ιεράς Μονής Παναγίας Τουρλιανής ο Πολυαρχιερατικός Εσπερινός των Εγκαινίων του εντός του συγκροτήματος της Ιεράς Μονής διαμορφωθέντος Παρεκκλησίου των Αγίων Πατέρων Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, Παϊσίου του Αγιορείτου και Ιακώβου του εν Εύβοια του «Με συγχωρείτε»

Μετά το πέρας του Εσπερινού πραγματοποιήθηκε με λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια, η κεκανονισμένη από το Τυπικό της Εκκλησίας ενθρόνιση

ον οποίο

Μονών

υ.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Δωρόθεος Β’ ενθρονίζων τον νέο Ηγούμενο, αφού ευχαρίστησε τους Σεβασμιωτάτους Αρχιερείς, τους Ηγουμένους, τους Κληρικούς και όλους τους παρισταμένους, ανεμνήσθη με έκδηλη νοσταλγική διάθεση, της γνωριμίας του από τα εφηβικά του χρόνια με τον αοίδιμο Ηγούμενο Φιλάρετο και αναπόλησε τις μοναδικές εμπειρίες που έζησε μαζί του, μέχρι την αδόκητη εκδημία του, και υπογράμμισε τους ισχυρούς δεσμούς που σφυρηλατήθηκαν μεταξύ αυτού και του μακαριστού Γέροντα στο διάβα των χρόνων, ως φοιτητού μοναχός, Πρεσβύτερος και Επίσκοπος.

Αναφερόμενος δε **στον ενθρονιζόμενο Αρχιμ. Αλέξιο Παπαδόπουλο τόνισε τη βεβαιότητά του ότι στο πρόσωπό του έγινε η άριστη επιλογή, υπογράμμισε τα άριστα δείγματα των ικανοτήτων και της αφοσίωσής του προς το Μοναστήρι και του συνέστησε να μη ξεχνάει τρία πράγματα, να ευγνωμονεί το Θεό, να αγαπά το Μοναστήρι και να μεριμνά για τη σωστή αξιοποίηση της περιουσίας του και να αγαπά συγχωρητικά και θυσιαστικά τους Ανωμερίτες και όλους τους Μυκονιάτες**.

Ο νέος Ηγούμενος, καταφανώς συγκινημένος, εξεφώνησε διδακτικώτατο και πνευματικότατο ενθρονιστήριο λόγο, ο οποίος παρατίθεται κατώτερω αυτούσιος:

“ Ύμνος άπας ηττάται, συνεκτείνεσθαισπεύδων τω πλήθει των πολλών οικτιρμών σου!
Ισαρίθμους γαρ τη άμμω ευχαριστίας

αν προσφέρω σοι, Παναγία Τουρλιανή,

ουδέν τελώ άξιον ων δέδωκάς μοι

των σοι βοώντι, υπό την Σήν σκέπην,

φύλαττέ με Δέσποινα.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ευλαβέστατοι Συμπρεσβύτεροι Αδελφοί,

Πανοσιολογιώτατοι Ἅγιοι Καθηγούμενοι, Ὁσιωτάτη Γερόντισσα,

Ἐντιμώτατοι Ἄρχοντες τῆς Τοπικῆς μας κοινωνίας

Λαέ τοῦ Θεοῦ Εὐλογημένε.

Η ζωή κάθε ανθρώπου, άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο, στιγματίζεται και νοηματοδοτείται από στιγμές μοναδικές, καταστάσεις ανεπανάληπτες και εμπειρίες ξεχωριστές!

Μία τέτοια ιερή και ευλογημένη στιγμή στη ζωή και την επί γης πορεία μου βιώνω σήμερα, καθώς με αξιώνει η Πρόνοια και το Έλεος του Αγίου Θεού, να επωμισθώ μια βαριά ευθύνη, αναλαμβάνοντας το σταυροαναστάσιμο διακόνημα της ηγουμενίας αυτής τῆς εὐκλεοῦς καὶ παλαιφάτου Ἱερᾶς σεβασμίας καὶ Ἱστορικῆς Μονῆς της Παναγίας Τουρλιανής.

Την ιερά τούτη στιγμή, αἶνον, ύμνον καὶ δοξολογίαν ἀναπέμπει ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν Κύριο, διότι μὲ τὴν ἄπειρο συγκατάβαση και την ανεξιχνίαστη φιλανθρωπία Του ἐπέβλεψεν επί την αναξιότητά μου, κατηύθυνε την τιμία ψήφο των συμμοναστών μου και με ανύψωσε στον Ηγουμενικό θρόνο, τον οποίο σπουδαῖες μορφές λάμπρυναν, δόξασαν, εκλέϊσαν και αγίασαν μὲ τὸ ἦθος καὶ τὴν βιοτή τους.

Αναλαμβάνω το μέγα τούτο διακόνημα σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από μια στάση αμφισβητήσεως, αμφιβολίας και ακύρωσης αξιών, πιστευμάτων και ιδανικών, κατά την οποία όλοι, σαν μέσα σε καμίνι, δοκιμάζονται και, αν είναι από χρυσό ή από πηλό, αποδεικύονται και κρίνονται!

Γι’ αυτό και τούτη την ώρα, «μὴ ἐννοῶν μόνον τὴν τιμὴν ἀλλὰ ὁρῶν καὶ τοὺς κινδύνους», εγώ η «γῆ καὶ σποδός», ἀναλογίζομαι τὸν βαρὺ Σταυρό τῆς αὐταπαρνήσεως, ἀναμετρῶ τὴν ἀνεπάρκεια τῶν δυνάμεων και των δυνατοτήτων μου καὶ, συναισθανόμενος τή μηδαμινότητά μου, προσκυνῶ εὐλαβικῶς ἐνώπιον τῆς περιπτύστου Εἰκόνος τῆς Ἐφόρου τῆς Ιεράς μας Μονῆς καὶ τῆς Νήσου Μυκόνου απάσης, τῆς Κυρίας Τουρλιανής, και την παρακαλώ ταπεινά να μεσιτεύσει πρὸς τὸν Ὑϊόν Της καὶ Θεὸν, ὥστε να καταπέμψει επ’ εμέ τον εν μοναχοίς ελάχιστο, τὴν Θεία Χάρη, «τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα».

Με ευγνωμοσύνη για τις αμέτρητες προς με δωρεές και ευεργεσίες Της υποκλίνομαι μπροστὰ στὴν Ἄχραντη μορφή Της και κατασπάζομαι τὴν πάνσεπτο Εἰκόνα Της, ικετεύοντάς Την να είναι πάντοτε δίπλα μου, φρουρός, προστάτης και οδηγός στην ἀνηφορικὴ καὶ δύσβατη οδό της ἡγουμενίας και στο δυσβάσταχτο βάρος τῆς εὐθύνης, που αυτή συνεπάγεται!

Διότι, κατά τον φωστήρα της Καισαρείας, Βασίλειο τον Μέγα, ὁ ἡγούμενος «συναθλοῖ τοῖς ἰσχυροῖς, τῶν ἀδυνάτων βαστάζει τὰ ἀσθενήματα καὶ πάντα ποιεῖ καὶ λέγει πρὸς καταρτισμὸν τῶν συνόντων».

Βρίσκεται «ἐν ἐπιμελείᾳ ψυχῶν αἵματι Χριστοῦ ἐξηγορασμένων» και γι’ αυτό ὀφείλει, κατὰ τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν νὰ εἶναι «σκεῦος εἰς τιμήν, ἡγιασμένον καὶ εὔχρηστον τῷ Δεσπότῃ, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον».

Αλλά, γνωρίζω, είμαι βέβαιος και πιστεύω ότι και στο νέο αυτό στάδιο της ζωής μου δεν θα είμαι μόνος. Στ’ αυτιά μου έντονα ηχεί η ενισχυτική και επιστηρικτική του Κυρίου μας φωνή: «μὴ δειλιάσεις, μηδὲ φοβηθῇς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεὸς εἰς πάντα, οὗ ἐὰν πορεύῃ».

Στην αφετηρία του πνευματικού σκάμματος ευρισκόμενος και πριν ο αφέτης Κύριος δώσει το σήμα της ενάρξεως του ηγουμενικού αθλήματος, χρέος πρώτιστο και καθήκον εποφειλόμενο αισθάνομαι, να εκφράσω την εκ βάθους καρδίας μου ευχαριστία και δοξολογία προς τον Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας Κύριο ημών Ιησού Χριστό, τὸν αδιαλείπτως και εν απείρω μακροθυμία ἐλεοῦντα με!

Κατά δεύτερον, εν ύμνοις ευχαρίστοις την υψηλοτέρα Ουρανών και Προστάτιδα των Μυκονίων δοξολογώ, την αντίληψη και κραταιά προστασία Της γεραίρω και υμνολογώ, προς Αυτήν καταφεύγω και στη σκέπη Της προστρέχω νυχθημερόν!

Παναγία Κυρία Τουρλιανή, μὴ ἀντανέλῃς το πρόσωπό σου απ’ εμού!

Μετά τον Ουράνιο Πατέρα μου, και τον επίγειο Πατέρα μου και ποιμενάρχη μου, τον Σεβασμιώτατο κ. Δωρόθεο Β΄, τον Μυκόνιο, ο οποίος κατ΄ ευλογημένη συγκυρία άγει σήμερα τα κατά σάρκα γενέθλιά του, ολοθύμως και βαθυμύχως ευχαριστώ!

Σας ευχαριστώ, Πατέρα και Δεσπότη μου και των Ηγουμένων Ηγούμενε, για τὴ σημερινὴν ἡμέρα και για την τιμή που προσφέρετε να εγκρίνετε την εκλογή μου από τους Αδελφούς της Ιεράς Μονής Παναγίας Τουρλιανής και να ευλογήσετε την προχείρισή μου σε Καθηγούμενο.

Τούτη την ώρα, αναπολώ και αναμετρώ, Σεβασμιώτατε Πατέρα μου, τα οκτώ χρόνια που έζησα δίπλα σας και μοιράστηκα τους κόπους και τις αγωνίες, τις απογοητεύσεις και τις πικρίες, τους προβληματισμούς και τις ανησυχίες σας, και ταυτόχρονα μαθήτευσα στην αγάπη σας προς τον πάσχοντα και εμπερίστατο συνάθρωπο, την επιείκειά, την καλωσύνη, τη μακροθυμία και τη μέχρι παρεξηγήσεως συγχωρητικότητά σας προς τον πταίσαντα αδελφό…

Αναπολώ και αναμετρώ τα με κάθε πρόσφορο μέσο δυσαρίθμητα ταξίδια, στα οποία, ως Διάκονός σας σάς συνόδευσα, κατά ξηράν, θάλασσαν και αέρα, προκειμένου να επισκεφθείτε και το μικρότερο και το πλέον απομακρυσμένο νησί

της Μητροπόλεώς μας ή να ενισχύσετε και να εμβαθύνετε τους πνευματικούς σας δεσμούς με συνεπισκόπους σας, επ’ αγαθώ της Εκκλησίας μας.

Και σκέπτομαι και προβληματίζομαι:

με ποιο τρόπο και με ποιο λόγο να Σας εκφράσω αξίως τις πολλές και μεγάλες προς το σεπτό Πρόσωπό Σας ευχαριστίες μου;

Φοβάμαι, μήπως χαρακτηριστώ υπερβολικός και κόλακας, με αποτέλεσμα να μη γίνω πιστευτός!

Γι’ αυτό, περιορίζομαι να αντίπελαργίσω την αγάπη Σας, διαβεβαιώνοντάς Σας την ώρα αυτή την ιερή ότι θα είμαι πάντοτε παιδί Σας αφοσιωμένο και αγαπημένο, συγκυρηναίος πιστός στη σταυρική Αρχιερατική Διακονία Σας.

Χάριτες καὶ εὐγνωμοσύνη οφείλω προσέτι πρὸς τὸν Πνευματικό μου Πατέρα, Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτη Νικόλαο Κλάδη, ο οποίος με εισόδεύσεστο Ορθόδοξο μοναχικὸ πνεύμα.

Ολοκαρδίως ευχαριστώ τον της των Βεροιέων Αποστολικής Εκκλησίας αξιόθρονο κ. Παντελεήμονα, τον της Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης Αρχιποίμεναθεοτερπή κ. Χρυσόστομο, τον της ιστορικής και Πατριαρχικής της Αγίας Τριάδος των Τζαγκαρόλων Χανίων Μονής Ηγούμενο και του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου Βοηθο Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Δορυλαίου κ. Δαμασκηνό, τους θεοφόρους Ἡγουμένους, την Οσιωτάτη Γερόντισσα και όλους τους Κληρικοὺς και μοναχοὺς, για τη συμμετοχή τους στην προσωπική μου αυτή χαρά και αγαλλίαση, οι οποίοι “οὐκ ὤκνησαν μακρὰν ὁδὸν πορευθῆναι”, για να ενώσουν τις προσευχές τους με τις προσευχές του ευλογημένου λαού, ώστε να αναδειχθώ δόκιμος και ανεπαίσχυντος εργάτης στη νέα μου αυτή διακονία.

Εκ βάθους καρδίας ευχαριστώ όλους τους τα πρώτα φέροντας και “ἐν ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις”εὑρισκομένους, για την προς τη αναξιότητά μου και την Ιερά μας Μονή εκ μέρους τους ἀγάπη καὶ τιμή, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν κόπο, στὸν ὁποῖο ὑπεβλήθησαν για να λαμπρύνουν με την παρουσία τους την προσωπική μου Πανήγυρι και να πολλαπλασιάσουν την εξ αυτής χαρά μου!

Καθηκόντως, όμως, ευχαριστώ και τους ευγενείς και αρχοντικούς Μυκονίους, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή της ελεύσεώς μου στη Μύκονο με δέχτηκαν με αγκάλιασαν και σε σε δύσκολες στιγμές με στήριξαν και μου συμπαραστάθηκαν.

Θα ήμουν, όμως, αγνώμων, εάν δεν ευχαριστούσα και τους καλούς μου συνεργάτες στην Ιερά Μονή, που με στηρίζουν, με βοηθούν και ενισχύουν στα πολυεπίπεδα και

ευθυνοφόρα, έναντι Θεού και ανθρώπων, Μοναστηριακά μου καθήκοντα.

Εξαιρέτως δε ευχαριστώ και τα παιδιά της Άνω Μεράς, που, σαν αγγελάκια περιβάλλουν το Θυσιαστήριο της Μονής, κάθε φορά που τελείται Θεία Λειτουργία, σαν διψασμένα ελαφάκια έρχονται να ξεδιψάσουν πνευματικά στα Κατηχητικά μας Σχολεία και με την αθωότητα, την ειλικρίνεια και το φωτεινό χαμόγελό τους μου θυμίζουν καθημερινά την προτροπή του Κυρίου προς τους μαθητές Του και, δι' αυτών προς τους πιστούς καθε τόπου και κάθε εποχής «εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδία, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών. Όστις ουνταπεινώση εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτος εστίν ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών»!

Καταθέτω δε στην ἀγάπη σας, χρέος ἱερό, τὴν μνημόνευση τῶν μακαριστῶν γονέων μου, Νικολάου και Ελένης, οι οποίοι μου προσέφεραν το ζην, καθώς και της κατά σάρκα αδελφής μου Όλγας, οι οποίοι από τον ουρανό συμπαρίστανται την ευλογημένη αυτή ώρα και συγχαίρουν, μαζί με τον μεταξύ μας παριστάμενο αναπομείναντα αδελφό μου Δημήτριο.

Ἂς εἶναι ἡ μνήμη τους αἰωνία.

Ὀφειλετικῶς, τέλος, εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ όλους όσοι με αγάπη, προθυμία και ιλαρή καρδία πολυειδώς και πολυτρόπως συμμετείχαν και συνεισέφεραν στη διπλή χαρά τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς, για τον εγκαινιασμό του ιερού Παρεκκλησίου των Οσίων Νεοφανών και Θεοφόρων Πατέρων ημών Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, Παϊσίου του Αγιορείτου και Ιακώβου, του εν Ευβοία, του «με συγχωρείτε», και για την εκλογή και ενθρόνιση του νέου Ηγουμένου της, κατά το μέτρο των δυνατοτήτων και της αγάπης τους, ων τα ονόματα εν βίβλω ζωής γραφείησαν!

Και όλους εσάς Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς, ευλαβέστατοι συμπρεσβύτεροι αδελφοί, Πανοσιώτατοι Γέροντες και Οσιώτατοι Γερόντισσα, και αγαπημένοι μου αδελφοί, θερμά σας παρακαλώ και ταπεινά σας **εκλιπαρώ, να προσεύχεσθε για την αναξιότητά μου, να εύχεσθε να αναδειχθώ αντάξιος της εμπιστοσύνης του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μου κ. Δωρόθεου Β και αξιος συνεχιστής της χρυσής αλυσίδας των προκατόχων μου Αγίων Ηγουμένων, κρίκοι λαμπροί της οποίας υπήρξαν οι δύο εκ Πάρου ανώνυμοι Ιερομόναχοι, οι «της**

Αρχοντίσσης» επιλεγόμενοι, ο εκ βάθρων ανακαινιστής της Ιεράς Μονής Αρχιμ. Ιγνάτιος Μπάσουλας, ο Μακαριστός Μητροπολίτης Σύρου και Μυκόνου Δωρόθεος Α΄, ο Στέκας, ο άνθρωπος της αγάπης, του αγώνα και της νίκης, που διατήρησε ανόθευτο το Μυκονιάτικο αυθορμητισμό του και την απλότητα, όσο ψηλά και αν ανέβηκε, ο άνθρωπος, ο οποίος τα μαύρα χρόνια της Κατοχής, ως Ηγούμενος της Ιεράς Μονής, έθεσε πρώτο το όνομά του στον κατάλογο των προς εκτέλεση Ανωμεριτών, ως αντίποινα των Γερμανών κατακτητών σε σαμποτάζ, που είχε γίνει σε αποθήκες πετρελαίου στην παραλία της Φτελιάς, με μια τόλμη, αληθινά χριστομίμητη, που κέρδισε το θαυμασμό των Γερμανών, ο οποίος μεταφράστηκε στη σωτηρία των συντοπιτών του, και με την εθνική, κοινωνική και ποιμαντική δράση του, ως Ηγούμενος, την Μονή μας περιώνυμη κατέστησε και την περιουσία της διεφύλαξε και τελευταίος ο αοίδιμος Αρχιμανδρίτης Φιλάρετος Γεροντάρης, του οποίου την ευχή τούτη την ώρα επικαλούμαι.

Μεταξύ αυτών επιτρέψτε μου να συμπεριλάβω και τον Ηγουμενεύσαντα, κατά το διάστημα από της εκδημίας του Ηγουμένου Φιλαρέτου μέχρι και σήμερα, σεβαστό μου Γέροντα, Αρχιμανδρίτη Αλέξανδρο Τσιουχάρη, υπερ ταχείας αποκαταστάσεως της υγείας του οποίου προσεύχομαι.

Και υπόσχομαι, όσα χρόνια ο Κύριος μου χαρίσει, να αγωνιστώ για τα δίκαια της Ιεράς μας Μονής, να προσπαθήσω όση μοι δύναμις να την καταστήσω κέντρο λατρευτικῆς ζωῆς και Ὀρθοδόξου μοναχικῆς ἀσκήσεως, θεραπευτήριο πνευματικὸ πονεμένων ψυχών και φάρο αειφεγγή και τηλαυγή κοινωνικής και φιλανθρωπικής προσφοράς!

Μάρτυρές μου και οδηγοί η Θεοτόκος Κυρία Τουρλιανή και οι Νεοφανείς Όσιοι Πατέρες Πορφύριος, Παΐσιος και Ιάκωβος, οι πρεσβείες των οποίων ας με στηρίζουν, καθοδηγούν και ενισχύουν, δι΄ ευχών πάντων υμών, Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς, ευλαβέστατοι Κληρικοί, Οσιώτατοι Μοναχοί και ευλογημένοι μου Χριστιανοί!

ΑΜΗΝ!”

Ακολούθως, έγινε η ενθρόνιση του Ηγουμένου Αρχιμ. Αλεξίου Παπαδοπούλου, υπό τις ενθουσιώδεις και ουρανομήκεις ιαχές των παρόντων «ΑΞΙΟΣ, οι οποίοι έτσι επικύρωσαν πανηγυρικά την εκλογή του!

Στην ενθρόνιση παραβρέθηκαν επίσης: ο Δήμαρχος Μυκόνου Κωνσταντίνος Κουκάς, ο Αντιδήμαρχος και ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Μυκόνου, Δημοτικοί Σύμβουλοι, η Αντιδήμαρχος Γαυρίου Άνδρου, ο Διοικητής της

Αεροπορίας Μυκόνου, οι Λιμενάρχες Τήνου και Μυκόνου, ο Υποδιοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Μυκόνου, ο Διοικητής της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, η Πρόεδρος της Αδελφότητος Ανωμεριτών Μυκόνου και μεγάλο πλήθος πιστών, οι οποίοι παρέστησαν, εντός και εκτός του Καθολικού, τηρώντας τα ισχύοντα μέτρα υγειονομικής προστασίας.